

Barbara Wiącek

Luzino, pow. Wejherowo. Stanowisko 17

Informator Archeologiczny : badania 5, 117-118

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Chata miała kształt nieregularnego prostokąta o wymiarach 4,80 x 6,40 m o głębokości 60 cm. Dno było nierówne z zagłębieniami, które tworzyły w partii środkowej, południowej i wschodniej trzy oddzielne jamy. W wypełnisku chaty odkryto ślady paleniska, zachowanego w postaci silnie przepalanej warstwy ziemi z dużą ilością węgla drzewnych i polepy. Podobne skupiska wystąpiły w dwóch innych zagłębieniach chaty. W pobliżu chaty, zauważono szkry 9 jam, przeważnie owalnego kształtu. Były to jamy zasobowe i odpadkowe. Odkryto ponadto 24 jamy słupowe. Słupy sgrupowane były w pobliżu chaty oraz jam, stanowiąc pozostałość po konstrukcji budowlanej tworzącej, być może, dach dwuspadowy nad tymi obiektami.

Najliczniejszą grupę ceramiki tworzą naczynia lepiene ręcznie o formach jajowatych i odwrotnie gruszkowatych. Są także misy z facetowanymi brzegami, kubki z cylindrycznym lub lekko sackraglonym brzoścem, czarki dwustożkowate i naczynia wiaderkowate. Naczynia wykonane na kole garncarskim, reprezentowane głównie przez ułamki skorup grafitowych należących do form wiaderkowatych, stanowią znikomy procent ceramiki. Znalezione także 4 oselki wykonane z drobnziarnistego piaskowca oraz niesidentyfikowany trójgraniasty mały przedmiot wykonany z grafitu.

Badaną osadę zaliczamy do starszej, a częściowo także do późnej fazy "celto-przewerskiej" grupy kulturowej. Chronologicznie odpowiada te początkowi I w. pne i schyłkowi późnego latenu.

LUBOSZYCE, pow. Lubsko
Stanowisko 1

patrz okres wpływów rzymskich

LUZINO, pow. Wejherowo
Stanowisko 17

Muzeum Archeologiczne w Gdańsku

Badania prowadziła mgr Barbara Wiącek. Finansował WKE w Gdańsku. Pierwszy sezon badań. Osada produkcyjna kultury wschodniepomorskiej ze środkowego okresu lateńskiego.

Nowe odkryte stanowisko znajduje się w części wsi zwanej Wielkim Lasem na piaszczystym płaskowyzu, między drogami polnymi biegnącymi z Luzina do Wielkiego Lasu i z Wielkiego Lasu do Kębłowa. Założone 4 wykopy sondażowe o łącznej powierzchni 3 arów, które miały na zadanie uchwycić zasięg osady.

Odkryte 13 palenisk, szczątkowe zachowaną ródzi dżubankę oraz ślady po rozłożonych w piasku drewnianych konstrukcjach. Obiekty te

wystąpiły na głębokości 25-30 cm. Dłubanka, z której zachowała się jedynie część przydatna miała następujące wymiary: długości 6,2 m, szerokość 1,05 m, szerokość rufy 0,78 m, grubość dna 10-20 cm. W przekroju wzdłużnym widoczne jest odmierne ukształtowanie końców łodzi; rufa jest dość silnie podcięta, wznios dziobowy jest niezmaszany. W przekrojach poprzecznych linia dna ma kształt łukowaty.

Koliste paleniska o średnicach od 1,1 m do 1,4 m występują w kilku skupiskach; odległość między poszczególnymi paleniskami wynosi od 0,5 m do 1 m. Zmieszane w nich nieliczne ułamki silnie schropowanej ceramiki i węgla drzewnego. Palenisko Nr 6 ujmowały od strony południowej i północnej drewniane konstrukcje posiadające w rzucie pionowym kształt półkolisty. Podobne rysy konstrukcji występujących zawsze parami odkryte zostały m. in. w pobliżu łodzi. Etnograficzne analogie wskazują na to, że służyły one jako podpórki pod dłubankę w czasie jej obróbki.

W południowej części osady zmieszane ułamki form odlawionych w tym 1 formę słabo skłonnie szelkowanego maszynika.

Z uwagi na niszczenie stanowiska przez wybieranie piasku, badania należy kontynuować.

LUPAWA, pow. Słupsk
Stanowisko 15

patrz neolit

MASZKOWICE, pow. Nowy Sącz

patrz okres halstański

MIECHĘCINO, pow. Kołobrzeg
Stanowisko 3

patrz okres halstański

NIEDANOWO, pow. Nidzica
Stanowisko 2

Muzeum Mazurskie w Olsztynie

Badania prowadziła mgr Włodzimiera Zielińska-Odejowa. Finansował Komitet Słowia-
noznawstwa PAN oraz WKZ w Olsztynie. Trzy-
nasty sezon badań. Cmentarzysko z przełomu
okresów lateńskiego i wpływów rzymskich.

Badaniami objęto północno-wschodni kraniec cmentarzyska. Sprawdzono również jego granicę w południowo-zachodnim rejonie. Przebadano 15 tys. m², wyeksplorowano 51 pochówków ciałopalnych. W rejonie północnym i zachodnim występowanie pochówków typu jako charakter po-